

Divina Vindecare

Numărul 13
Ianuarie 2011

*„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine,
căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți:
El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită,
să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea.”*

O punte de legătură

Multe din lucrurile pe care le-am învățat au constituit rezultatul propriilor frustrări, nevoi și dorințe. Uneori, în propria experiență, ne lovim de bariere care ne conduc la frustrări puternice. Fiind într-o asemenea situație, mă rugam astfel: „Oh, Doamne, aș vrea atât de mult să cunosc un loc în care să fiu sigur că Te pot întâlni și pot obține un răspuns de la Tine, un Betel, un Munte Sinai, un cort sau un chivot pe care să-l pot folosi”.

Adevărul este că, în ciuda faptului că sunt născut din nou, ceea ce este evident este că m-am născut într-un trup fizic, că interacționez prin ochi, urechi și mâini, prin cele cinci simțuri. Este adevărat că acestea sunt mijloacele prin care interacționez cu realitatea și ceva din lăuntruul sărmanului meu suflet limitat strigă: „Doamne, aș vrea să Te ating. Îmi dau seama că eu sunt cel limitat, dar îmi doresc să vorbesc cu Tine deschis și să Te întâlnești cu mine la nivelul meu. Doamne, vorbește-mi; atinge-mă, nu mă ține la distanță!”. Adevărul este că suntem încă oameni; vorbim despre privilegiile pe care le avem în Hristos, dar suntem încă oameni. Natura ne limitează la ceea ce este vizibil și tangibil, la un obiect, la un eveniment sau la un mijloc prin care putem interacționa cu Dumnezeu la nivelul nostru.

Uneori Îi cerem lui Dumnezeu ceva, și chiar putem vedea cum ne răspunde; atunci nu ne putem opri din a povesti, pentru că într-adevăr o nevoie a sufletului ne este satisfăcută atunci când Dumnezeu ne răspunde într-o manieră pe care o putem deosebi prin intermediul simțurilor fizice. Bineînțeles, noi credem că El există undeva, acolo sus, dar ne dorim să intre în lumea noastră finită, acolo unde-L putem înțelege la nivelul nostru.

Răspunsul lui Dumnezeu pentru nevoia noastră

Dumnezeu știe din ce suntem făcuți și Își amintește că suntem țărână; El ne cunoaște circumstanțele vieții, ne înțelege frustrările, dorințele și gemetele. El știe că noi nu vom putea niciodată să ajungem la nivelul Său, dar El mereu Se coboară la nivelul nostru. Dacă sufletul nostru tânjește după o cale prin care să putem interacționa cu El, adevărul este că, înainte ca noi să fim conștienți de această nevoie, El a și pregătit răspunsul.

În Vechiul Testament, găsim multe exemple în care Dumnezeu a răspuns acestei nevoi a oamenilor. Poate că aceasta este o idee căreia ne-am opus și pe care chiar am respins-o uneori într-o oarecare măsură, dar Dumnezeu continuă să ne lumineze în fiecare zi.

În primul rând, în Biblie ni se spune clar că, la scurt timp după ce omul a păcătuit, Abel a adus o jertfă lui Dumnezeu. Unde s-a întâlnit el cu Dumnezeu cu acea ocazie? La altar. Pe măsură ce citim relatările Vechiului Testament despre viețile patriarhilor, descoperim că, în călătoriile lor, acești oameni au construit altare în fiecare loc unde își ridicau corturile. Biblia vorbește despre Avraam, Isaac și Iacob, care procedau astfel.

Dar de ce aș aduna eu, astăzi, o grămadă pe pietre în spatele casei? De ce să clădesc eu un maldăr de pietre ca loc de întâlnire cu Dumnezeu? Și totuși, asta este ceea ce au făcut acești oameni! Ce căutau ei? Ce i-a determinat să procedeze astfel? Pare ciudat, dar acesta a constituit o parte din efortul oamenilor de a obține un loc în care să interacționeze cu eternitatea, un loc în care divinitatea și umanitatea să se poată întâlni. Este interesant însă că, studiind Biblia, descoperim că Dumnezeu a răspuns acestei nevoi din om, acestui efort de a găsi un loc de întâlnire pe tărâmul fizic. Nu era numai efortul omului, dar și al lui Dumnezeu de a-l întâlni pe om în acest loc fizic. În Biblie, există nenumărate astfel de exemple.

Să ne gândim la Betel, locul în care Iacob a avut acel vis. Noi știm că Dumnezeu este prezent pretutindeni în același timp: El este aici, acolo și peste tot, dar Iacob a venit la Betel, fugind de fratele său și, în seara respectivă, s-a culcat în acel loc. Acolo, într-un vis, a văzut o scară ce cobora din cer și care atingea pământul, iar îngerii lui Dumnezeu urcau și coborau pe acea scară. El a auzit glasul lui Dumnezeu vorbindu-i și asigurându-l că este cu el și că îl binecuvântează. Când s-a trezit dimineată, a zis: „Ce loc înfricoșător este acesta; aceasta nu este altceva decât casa lui Dumnezeu”. Și a luat piatra pe care a folosit-o ca pernă și a făcut un altar. A uns-o și a numit acel loc „Betel” care înseamnă „casa lui Dumnezeu”.

Să studiem un alt exemplu. Călătorind prin pustiu, copiii lui Israel au murmurat împotriva lui Dumnezeu, iar El a permis ca ei să fie atacați de șerpi veninoși. Atunci când cei mușcați au început să moară, ce i-a spus Dumnezeu

lui Moise să facă? El i-a dat instrucțiuni cum să construiască un șarpe din aramă și să-l așeze în vârful unui stâlp. Dumnezeu Însuși le-a spus că facă această construcție. Nu există nici o putere în chipul unui șarpe, și totuși Dumnezeu le-a spus: „Priviți la șarpe și trăiți!”. Dacă cineva era mușcat de un șarpe de o parte a unui cort, iar șarpele din aramă era de cealaltă parte, putea să rămână acolo și să moară. El trebuia să ocolească cortul și să meargă unde era șarpele și să-l privească pentru a fi vindecat.

O punte de legătură pentru credință

Dumnezeu a fost Cel care a poruncit ca acel șarpe să fie ridicat; Dumnezeu a fost Cel care a oferit omului o punte de legătură (în șarpe) unde credința omului să întâlnească puterea lui Dumnezeu. În acest caz, descoperim un principiu inerent căruia, eu personal, m-am opus în trecut. Știu că Dumnezeu este Atotputernic și că este omniprezent, dar eu am gândit astfel: „Nu am nevoie de astfel de lucruri; adevărata religie nu are nevoie de așa ceva. Aceste lucruri s-au întâmplat datorită înțelegerii primitive a oamenilor. Înțelegerea limitată a omului l-a făcut să creadă că puterea lui Dumnezeu ar putea fi canalizată printr-un șarpe de bronz sau printr-un altar făcut din pietre”. Dar am descoperit că n-am avut perfectă dreptate gândind astfel. Uneori, linia de despărțire dintre adevăr și eroare este aproape insesizabilă, și câteodată noi mergem prea mult la stânga, alteori prea mult la dreapta, în timp ce scăpăm chiar adevărul.

Ce beneficiu era în existența unei astfel de punți de legătură? Biblia ne relatează istoria lui Ilie, marele om al lui Dumnezeu, marele om al credinței. Dumnezeu a lucrat prin el în mai multe rânduri. Într-o zi, Domnul l-a folosit pe Ilie pentru a mistui jertfa adusă pe muntele Carmel și pentru a dovedi că El este adevăratul Dumnezeu. Acea zi a fost una de mare biruință pentru cauza lui. Șa Patru sute optzeci de profeți falși au murit în acea zi, iar Ilie era atât de zelos și plin de puterea lui Dumnezeu încât a alergat înaintea carului lui Ahab până la cetate, la zidurile căreia a așteptat până dimineață. Dar dimineața a primit următorul mesaj de la regina idolatră Izabela: „*Să mă pedepsească zeii cu toată asprimea lor, dacă mâine, la ceasul acesta, nu voi face cu viața ta ce ai făcut tu cu viața fiecăruia din ei.*” (1 Regi 19:2).

Acest bărbat al credinței care tocmai avusese acea experiență pe muntele Carmel și care tocmai provocase moartea dușmanilor lui Dumnezeu, s-a ridicat și a luat-o la fugă precum un copil speriat. Este greu de înțeles, dar această reacție trebuie privită în contextul așteptărilor lui Ilie. El credea că în Israel va urma o mare redeșteptare, că Izabela și cu idolatria ei vor dispărea pentru totdeauna, dar mesajul reginei l-a făcut să realizeze că lucrurile nu se prea schimbaseră, și astfel s-a descurajat foarte tare.

Este interesant nu faptul că Ilie a fugit, ci mai degrabă locul în care s-a dus. Unde a fugit el? El a mers la muntele Sinai. A călătorit timp de patruzeci de zile până când a ajuns acolo; dar de ce muntele Sinai? Atunci când s-a simțit singur, descurajat și lipsit de speranță, Ilie a simțit nevoia după prezența lui Dumnezeu. El a simțit nevoia unei discuții cu Dumnezeu! Atunci când și-a pus întrebarea: „Care este locul în care pot fi sigur că-L întâlnesc pe Dumnezeu?” și-a amintit un loc despre care știa că Dumnezeu l-a vizitat și în care a vorbit cu omul față către față, și a pornit înspre acolo.

Uimitor este că Dumnezeu a înțeles acea limită. Atunci când Ilie a ajuns la munte, Dumnezeu aștepta acolo pentru că El era cu Ilie la fiecare pas pe care l-a făcut în acele patruzeci de zile, dar Dumnezeu nu s-a descoperit pe sine și nici nu i-a vorbit lui Ilie pe tot parcursul călătoriei. El a așteptat până când Ilie a ajuns la munte, acționând astfel în armonie cu credința lui Ilie. Atunci când a ajuns, Ilie a interacționat cu Dumnezeu. Dumnezeu a respectat credința lui Ilie și l-a întâlnit la acea punte de legătură.

Atunci când David fugea de Saul și nu știa ce să facă, a spus: „Aduceți preotul; aduceți efodul”. Efodul era o haină pe care o purta preotul și care avea pe partea din față două pietre. Atunci când cineva îl întreba pe Domnul, una din ele strălucea cu o lumină mare dacă răspunsul era „da”, iar dacă răspunsul era „nu” strălucea cealaltă. Nu ar fi minunat să avem și noi așa ceva azi? Aceste punți de legătură, deseori stabilite de Dumnezeu, uneori de om, dar întotdeauna respectate de Dumnezeu, erau de maximă importanță în ajutorul oferit oamenilor în legătura lor cu El. De fapt, Dumnezeu nu numai că a înțeles această nevoie a oamenilor, dar a și instituționalizat acest sistem. În Exodul 25:8 Dumnezeu spune: „*Să-Mi facă un locaș Sfânt și Eu voi locui în mijlocul lor.*”

Nu putem nega faptul că Domnul a respectat acea instituție pe care El a organizat-o. Este adevărat că nu era decât un cort făcut din piei de animale, din scândură și pânze, dar exista o lumină supranaturală care strălucea

mereu în Sfânta Sfintelor, între heruvimi deasupra chivotului, un simbol al prezenței literale a Domnului. Dacă cineva dorea să interacționeze cu Dumnezeu, se apropia de clădire cu un sentiment de venerație și reverență.

Astăzi, știm că Dumnezeu este pretutindeni și că El nu poate fi cuprins de o cameră dintr-o clădire, chiar dacă pretendem că acea clădire este sfântă. Și totuși, chiar și astăzi, dacă s-ar fi găsit chivotul legământului, cred că multora dintre noi ne-ar fi teamă să-l atingem. Cu toată lumina pe care o avem în prezent, există încă acel sentiment de reverență atunci când ne apropiem de un loc în care Dumnezeu Și-a manifestat prezența. Dacă am putea merge la muntele Sinai astăzi, ar fi ciudat dacă nu am simți o teamă sfântă și reverență! Chiar dacă nu este decât un loc acoperit cu pietre și noroi, am fi mișcați în sufletele noastre amintindu-ne că Dumnezeu a atins odată acel loc! Aceasta este reacția normală a omului.

Își amintește Dumnezeu că sunt țărână și înțelege faptul că eu trăiesc încă într-un trup omenesc cu o minte umană? Consideră Domnul acest lucru? Este adevărat că am fost născut din nou, că sunt în locurile cerești în Hristos Isus, dar sunt încă limitat de simțurile mele omenești și cred că Dumnezeu consideră această realitate. Exact asta făcea cu evreii atunci când le-a oferit sanctuarul. Atunci când păcătuiau, știau că pot merge în acel loc pentru a aduce un miel. Îl priveau pe preot cum lua sângele și închinarea lor îl urma pe acesta în sanctuar, știind astfel că cererea lor a ajuns la Dumnezeu. Puteau pleca cu siguranța faptului că au fost ascultați.

Pericolul sistemului

Dumnezeu S-a coborât la nivelul omului și a interacționat cu el acolo, pentru că Dumnezeu înțelege nevoia noastră. Este de înțeles faptul că aceste obiecte și aceste locuri au căpătat o aură sacră, uneori spre bine, alteori spre rău. Ce vreau să spun prin „aură sacră”? Ne amintim faptul că, în drumul lui Iacob înapoi spre Betel, le-a spus soțiilor sale: „Scoateți cerceii și dumnezeii străini din mijlocul vostru pentru că merg la Betel, unde L-am întâlnit pe Dumnezeu”. Problema era că atunci când nu erau la Betel credeau că nu este nici o problemă să aibă dumnezeii străini sau cerceii. Era astfel încurajat conceptul unui Dumnezeu limitat cu care nu puteai interacționa decât în unele locuri sau perioade de timp. Dumnezeu a interacționat cu ei la acest nivel, dar nu era unul satisfăcător pentru că a deschis ușa idolatriei. Găsim un astfel de exemplu în 2 Regi 18:4. Acesta este pasajul care vorbește despre marea trezire din timpul regelui Ezechia: „*A îndepărtat înălțimile, a sfărâmat stâlpii idolești, a tăiat Astarteele, și a sfărâmat în bucăți șarpele din aramă, pe care-l făcuse Moise, căci copiii lui Israel arseseră până atunci tămâie înaintea lui: îl numeau Nehuștan*”.

„Nehuștan” înseamnă „obiect din aramă”, dar, cu toate acestea, ei ardeau tămâie acestui chip fără viață. La patru sute de ani după ce Moise l-a ridicat, ei îi tot ardeau tămâie! Uluitor! Dar astfel de situații ne ajută să înțelegem că există pericole într-o astfel de raportare. Cu toate că Dumnezeu răspundea limitărilor lor, aceasta a deschis ușa abuzului și idolatriei.

În cartea Judecătorilor, ni se prezintă istoria lui Mica. El a furat bani de la mama lui și, în final, muștrat în conștiință, a returnat banii. Mama lui i-a spus: „Dumnezeu să te binecuvânteze, fiul meu. Am dedicat acești bani lui Dumnezeu”. Și a luat banii și a făcut o statuie. Mica a ales un tânăr levit să fie preot și a așezat statuia în casă pentru a arde tămâie. (Mica, cap. 17).

Ce păcat, nu-i așa? Și totuși, acesta este un exemplu a ceva din lăuntru inimii ființelor umane: dorința după un loc în care să interacționăm cu Dumnezeu. Ce n-aș da să am un astfel de loc acasă, un mic colț în care să pot merge ori de câte ori am nevoie să-L ating pe Dumnezeu! Dar această dorință constituie fundamentul idolatriei și-i conduce pe oameni să se închine la imagini. Într-un oarecare sens, Dumnezeu a răspuns acestei nevoi dinlăuntru nostru, pentru că El Însuși a stabilit anumite locuri sau lucruri pe care le-a numit „sfinte”. Dar există un pericol atunci când încurcăm mijloacele pentru întărirea credinței cu credința însăși. Ajungem astfel să nu deosebim instrumentele care ne ajută credința cu realitatea asupra căreia credința ar trebui să se concentreze. Dumnezeu a spus că chivotul era sfânt, dar l-au așezat în locul lui Dumnezeu. Într-o anumită ocazie după ce au mers la război și au fost înfrânți, au spus: „Știm ce avem nevoie: chivotul legământului!” Așadar, au mers din nou la luptă cu chivotul legământului, dar au fost din nou înfrânți, iar dușmanii le-au luat chivotul. Nu exista nici o putere în obiectul respectiv, ci toată puterea este în Dumnezeu. Rolul chivotului era numai de a le direcționa credința în Dumnezeu.

Toate aceste lucruri au fost date pentru același scop. Nu s-a intenționat niciodată ca șarpele de aramă să fie un

zeu, nu? Dumnezeu l-a folosit ca pe o punte de legătură dintre credința lor și puterea Sa, dar puterea nu era în șarpe. În același fel, un altar nu era un obiect care deținea o putere specială, ci un loc în care credința să interacționeze cu puterea lui Dumnezeu. Însă oamenii s-au dedicat mijloacelor, instrumentului și au pierdut din vedere realitatea, motiv pentru care sistemul a devenit periculos, greșit. Acesta a condus la o religie în care oamenii interacționau cu Dumnezeu numai în anumite locuri sau numai în legătură cu anumite obiecte sau la anumite perioade de timp, și au ajuns să creadă că există o putere supranaturală asociată cu acele locuri, obiecte sau ritualuri.

Mă gândesc la modul de închinare de astăzi. Mulți interacționează cu Dumnezeu la biserică, atunci când a sosit timpul pentru închinare, iar în restul timpului Îl ignoră cu desăvârșire. Se poate să-i condamnăm pe cei din timpul vechiului testament, dar în multe aspecte, același instinct îl descoperim în noi astăzi. Natura umană nu se schimbă, și dacă ne cercetăm pe noi înșine cu atenție, vom descoperi același soi de atitudine care domină. Îl limităm pe Dumnezeu la anumite perioade de timp, la locuri și situații.

Adevărata punte de legătură

Toate aceste obiecte care au fost folosite de Domnul pentru a ajuta credința, erau simbolurile unei realități mai mari. Spre exemplu, atunci când Iacob a văzut la Betel îngerii lui Dumnezeu coborând și urcând pe o scară, a spus: „Aceasta este casa lui Dumnezeu”. Ce vroia să spună el? El credea că în acel loc exista o poartă, o deschidere între cer și pământ, un loc care era folosit de îngeri pentru a călători între cer și pământ. În terminologia actuală am numi un astfel de loc „portal”, o deschidere între două lumi sau două dimensiuni. Dar acest punct de întâlnire, acest „portal” nu era decât un simbol al unei realități mult mai înalte. În Ioan 1:51 Isus a spus: „Adevărat, adevărat vă spun, că, de acum încolo, veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și pogorându-se peste Fiul omului”.

Ce spune El aici? Este clar că se referea la visul lui Iacob și Se prezenta pe Sine ca fiind scara pe care a văzut-o Iacob. Cu alte cuvinte, există un portal, un loc de întâlnire între cer și pământ. Unde este acesta? Este Isus Hristos Însuși! Există un loc în care cerul interacționează cu pământul; există un loc de întâlnire în care este garantat că Dumnezeu Se întâlnește cu oamenii, iar Isus spune: „Eu sunt locul în care îngerii urcă și coboară; Eu sunt locul în care Dumnezeu Se întâlnește cu omul. Eu sunt locul în care divinitatea și umanitatea se întâlnesc în mod absolut. Eu sunt locul în care, atunci când tu vii, de fiecare dată vei obține o audiență cu Dumnezeu”.

De fapt, Isus este mielul de pe altar și altarul însuși. A fost vreodată sanctuarul sfânt? Isus este sanctuarul. El este locul în care locuiește Dumnezeu. Isus este chivotul legământului, El este legea cea vie a lui Dumnezeu și șarpele înălțat. Toate lucrurile care au reprezentat un loc de întâlnire între om și Dumnezeu în Vechiul Testament își găsesc împlinirea în Hristos. Aceasta îmi spune că acel sistem de închinare își găsește adevăratul loc în Hristos. Am putea astfel concluziona că Dumnezeu a abolit acel sistem vechi. El nu mai interacționează cu omul prin intermediul lucrurilor fără viață. Acum, locul de întâlnire este în Hristos. Odată cu venirea lui Hristos, vechea cale este inutilă. Însă aceasta nu este totul.

Problema rămâne

Adevărul este că, atât timp cât vom rămâne limitați la acest pământ, o problemă încă rămâne. Adevărul că toate aceste lucruri L-au reprezentat pe Isus este unul minunat, dar, cu toate acestea, problema inițială rămâne. De ce a instituit Dumnezeu aceste locuri și lucruri sacre de la început? Pentru că oamenii nu-L puteau percepe pe Dumnezeu cu simțurile fizice, iar El îi ajuta. Acum, astăzi, știm că adevărata punte de legătură dintre om și Dumnezeu este Hristos. Dar Îl putem noi vedea sau atinge pe Hristos? Suntem noi capabili de a-L discerne sau de a interacționa cu El folosindu-ne de simțurile noastre? Răspunsul este „Nu”! Suntem încă în trupurile noastre fizice, limitate. Încă avem nevoie de o punte de legătură la nivelul nostru, chiar dacă suntem creștini și închinarea noastră este de natură spirituală.

Astfel, din acest punct de vedere, suntem în același punct cu credincioșii din vechiul testament. Datorită faptului că nu-L puteau nici vedea și nici atinge pe Dumnezeu, El le-a dat lucruri care nu erau sfinte în ele însele, dar care puteau fi folosite ca punți de legătură între cer și pământ. Nu avem și noi astăzi nevoie de același ajutor?

„Dar”, ați putea spune, „nu este Isus puntea mea de legătură acum?”. Ei bine, dacă aș fi trăit în urmă cu două

mii de ani, atunci acest lucru ar fi însemnat ceva pentru că aş fi avut posibilitatea de a-L vedea. Aş fi putut să-mi aşez capul pe pieptul Său, să mănânc din aceeaşi farfurie cu El şi nu aş mai fi avut nevoie de nimic altceva. Dar adevărul este că El ne-a părăsit şi a plecat. Eu sunt la două mii de ani depărtare şi nu l-am văzut niciodată forma. Sunt în aceeaşi postură ca cei din vechiul testament: am auzit despre Dumnezeu şi despre Fiul Său, dar nu ştiu unde să merg dacă vreau să-L ating literal. Stau în camera mea şi plâng în întuneric.

Punțile de legătură din timpul de fată

Dar a continuat Dumnezeu să răspundă acestei nevoi a omului? Este El acelaşi Dumnezeu, mereu coborând la nivelul nostru spre a ne întâmpina? Mulțumim lui Dumnezeu că El încă ştie că suntem țărăni și Își amintește că avem nevoie de ajutor. Am descoperit faptul că Dumnezeu a pregătit răspuns pentru natura noastră limitată și a stabilit punți de legătură similare celor care au existat în Vechiul Testament. Să vedem care sunt acestea!

Prima este în Ioan 3:5. *„Adevărat, adevărat îți spun, că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu”.*

Ce experiență vizibilă și tangibilă ne este oferită aici? Isus spune: pentru ca un om să fie salvat, trebuie să se nască din apă și din Duh. Înțelegem lucrarea Spiritului și înțelegem nevoia după aceasta, dar de ce este apa necesară? Poate apa să spele păcatele? Poate apa să transforme pe cineva într-o nouă făptură? De ce trebuie ca cei care cred să fie scufundați în apă? Isus a spus că așa trebuie făcut! Dar de ce?

Aceasta este o punte de legătură, un eveniment în care credința omului poate întâlni puterea divină. Apa nu este nimic în ea însăși, dar Isus a legat nașterea din nou cu apa, cu ceva de care se poate lega credința noastră în acest punct și, dacă credem, în chiar acea clipă putem interacționa cu divinitatea. Dumnezeu a ales ca în acel punct să interacționeze cu noi, la nivelul nostru. Eu nu mai cred că botezul este numai un ritual simbolic. De ce este atât de mult subliniat în Biblie? De ce îl subliniază apostolii, de ce vorbesc despre el și îl practică atât de consecvent? Dumnezeu ni l-a dat ca pe o punte de legătură, un eveniment la nivelul nostru în care credința noastră să se poată prinde de ceea ce simțurile nu pot percepe.

În 1 Cor. 11:23-25 descoperim o altă punte de legătură: *„Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat; și anume că, Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine. Și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o și a zis: „Luați, mâncați; acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.” Tot astfel, după cină, a luat paharul și a zis: „Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veți bea din el”.*

Care a fost intenția lui Isus atunci când ne-a învățat că de fiecare dată când ne adunăm să luăm o bucăciță de pâine și ceva must, să ne așezăm, să mâncăm și să bem? De ce facem acest lucru din nou și din nou? Ne-a cerut El să trecem printr-un ritual lipsit de sens? De ce nu ne-a spus numai să ne citim Bibliile pentru a ne aminti de moartea Lui? De ce trebuie să facem toate aceste lucruri? Adevărul este că Dumnezeu intenționează ca în cadrul acestei ceremonii să existe mai mult decât am crezut noi. Aceasta este o ocazie în care Isus ne oferă posibilitatea ca, prin această ceremonie, puterea Lui să întâlnească credința noastră. Realitatea este că Dumnezeu încă răspunde nevoilor naturii noastre! Nu putem explica aceste ceremonii în dispensațiunea Noului Testament dacă nu înțelegem acest principiu. Dumnezeu nu se mai raportează la om pe baza unei ceremonii sau a unui ritual. Acest soi de închinare a fost bun pentru copiii primitivi, dar acum noi trăim în lumina Noului Testament: de ce ne mai oferă aceste ritualuri și ceremonii? Răspunsul este că acestea sunt mai mult decât simple ritualuri și ceremonii; ele sunt **punți de legătură** pentru ca puterea lui Dumnezeu să întâlnească credința noastră. Să citim comentariul lui Pavel asupra serviciului Sfintei Cine în 1 Corinteni 11:27-30.

„De aceea, oricine mănâncă pâinea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic, va fi vinovat de trupul și sângele Domnului. Fiecare să se cerceteze, deci, pe sine însuși, și așa să mănânce din pâinea aceasta și să bea din paharul acesta. Căci cine mănâncă și bea, își mănâncă și bea osânda lui însuși, dacă nu deosebește trupul Domnului. Din pricina aceasta sunt între voi mulți neputincioși și bolnavi, și nu puțini dorm”.

Acesta este un pasaj uluitor! Pavel afirmă că, prin simpla ingerare în mod necuviincios, o persoană poate să atragă osânda asupra lui însuși. Dar ce înseamnă a mânca și a bea în chip necuviincios? Pavel explică faptul că aceasta constă în a nu deosebi trupul Domnului. Cu alte cuvinte, dacă nu înțelegi că de fapt Îl primești pe Hristos (prin credință) chiar în clipa în care primești pâinea, atunci ceremonia este inutilă și de fapt se va dovedi

dăunătoare pentru tine. Efectul acestei participări lipsite de rost este atât de dăunător încât cineva se poate îmbolnăvi și chiar muri, pentru că nu deosebește trupul Domnului în faptul că primește pâinea și vinul! Acest pasaj afirmă adevărul simplu și ar trebui să ne determine să considerăm faptul că acesta nu a fost intenționat a fi un ritual lipsit de sens, ci este foarte important și chiar o parte vitală a experienței creștine care ar trebui să constituie o sursă de mai multă putere în viețile noastre.

Ne putem apropia de masa Sfintei Cine într-o asemenea manieră încât să plecăm plini de viața lui Hristos, dacă deosebim trupul Domnului. Putem noi nega ceea ce afirmă Cuvântul Domnului? Dumnezeu ne-a oferit ajutor pentru că avem nevoie de ajutor. El spune: „Nu-ți cer să crezi orbește; am făcut cu puțință să ai un loc de întâlnire fizic în care să poți veni și să știi că Eu, Domnul Isus, sunt prezent într-un mod deosebit”.

Acest principiu este adevărat nu numai din punct de vedere al modului în care Hristos se raportează la poporul Său, dar este interesant de observat faptul că și spiritele rele se asociază cu locuri și obiecte care le sunt dedicate. Să considerăm învățătura pe care o oferă Pavel în următorul pasaj:

„Deci ce zic eu? Că un lucru jertfit idolilor, este ceva? Sau că un idol este ceva? Dimpotrivă, eu zic că ce jertfesc neamurile, jertfesc demonilor, și nu lui Dumnezeu. Și eu nu vreau ca voi să fiți în împărțășire cu demonii.” (1 Corinteni 10:19-20).

Atunci când intri în contact cu un obiect care a fost dedicat demonilor, obiectul în sine nu este nimic, dar prin această asociere ajungi într-o părțășie cu demonii datorită faptului că ei se asociază cu obiectele care le sunt dedicate spre închinare. Acesta este principiul descris de Pavel. Obiectul nu este nimic, jertfa nu este nimic, altarul nu este nimic, dar demonii se asociază cu altarul și cu jertfa. Problema nu o reprezintă altarul sau jertfa, ci demonii care sunt asociați cu acestea. În același mod, pâinea de la Sfânta Cină nu este nimic, vinul nu este nimic, dar Domnul a ales să Se asocieze pe Sine cu aceste lucruri, iar ele reprezintă oportunități vitale în care puterea Sa poate întâlni credința noastră.

Un principiu greșit înțeles

Următoarea punte de legătură pe care o vom examina are legătură cu o practică ce nu a fost înțeleasă și deci, aplicată. În Evrei 6:1, 2 citim: *„De aceea, să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Hristos, și să mergem spre cele desăvârșite, fără să mai punem din nou temelii pocăinței de faptele moarte, și a credinței în Dumnezeu, învățătura despre botezuri, despre punerea mâinilor, despre învierea morților și despre judecata veșnică”*.

Majoritatea dintre noi putem fi de acord cu tot ceea ce este cuprins în această listă, cu excepția punerii mâinilor, dar Pavel include această practică în lista punctelor principale ale credinței, ca pe un principiu al credinței. Poate că nu înțelegem de ce, dar dacă botezul este unul dintre punctele principale ale experienței creștine, la fel este și cu punerea mâinilor dacă acceptăm învățătura din acest verset. Cuvântul Domnului spune așa; ce să facem noi? Nu afirm faptul că oricare dintre aceste punți de legătură reprezintă o formulă magică, ci faptul că Dumnezeu a ales să ne ajute în slăbiciunea noastră oferindu-ne locuri pe tărâmul fizic în care este mai ușor pentru credința noastră să întâlnească puterea divină.

Isus deseori Și-a pus mâinile peste persoanele pe care le vindeca. A avut El nevoie să facă asta pentru a le vindeca? Era puterea de vindecare dependentă de impactul pe care mâna Sa îl avea asupra acelei persoane? Evident că nu; alții au fost vindecați fără să fie atinși câtuși de puțin. Dar mulți erau slabi în credință, iar Isus îi ajuta în acest aspect. Atunci când simțeau mâna care îi atinge, ceva din ei sărea, asemenea lui Elisei când l-a văzut pe Ilie urcând în cer. Atingerea îi ajuta să creadă. Atunci când simțeau mâna lui Isus atingându-i, ceva din lăuntru lor răspundea.

Cazul centurionului este neobișnuit. Acest om a venit la Isus și a spus: „Doamne, servul meu este bolnav; Te implor să-l vindeci”. Răspunsul lui Isus a fost: „Voi veni și-l voi vindeca”. Dar centurionul a spus: „Nu trebuie să vii. Rostește numai un cuvânt. Eu înțeleg cum funcționează. Și eu am oameni sub autoritatea mea, și când îi spun unuia ce să facă, el se supune. Așadar, rostește un cuvânt, pentru că știu că el se va împlini”. Aceste cuvinte L-au uimit pe Isus. El a exclamat: „Nu am găsit o asemenea credință; nu, nu în Israel”. Acest om nu a avut nevoie de ajutor pentru credința lui; numai Cuvântul lui Isus a fost suficient pentru el. Dar acesta nu este cazul tuturor; majoritatea avem nevoie de ajutor pentru credință.

Realitatea este că putem recunoaște adevărul că aceste punți de legătură nu sunt absolut necesare. Dumnezeu

nu a făcut din ele cerințe inflexibile cărora toți trebuie să se supună, ci Dumnezeu este milostiv și Își amintește că suntem țărână. Fără îndoială că ne-ar plăcea să fim cu toții asemenea centurionului, dar nu toți avem acea credință. Ar trebui să fim dispuși să ne prindem de orice ajutor oferit și să recunoaștem faptul că credința noastră are nevoie de ajutor. Eu sunt dispus să mă prind de un astfel de ajutor pentru că Dumnezeu l-a oferit pentru persoane ca mine. Noi știm că punerea mâinilor nu are nici o putere în sine, dar Dumnezeu ne-a dat această practică drept punct în care atenția noastră să se concentreze și în care credința să întâlnească realitatea darului Spiritului lui Dumnezeu.

Dovezile Bibliei ne oferă un motiv puternic pentru a accepta că această practică este o parte din planul lui Dumnezeu pentru creștini. Gândiți-vă la cazul lui Filip. El a mers în Samaria și a predicat celor care fuseseră convertiți înainte. Ei îl acceptaseră pe Hristos și fuseseră botezați, evident de către Filip. Dar după botez, Petru și Ioan au mers în Samaria, auzind de cele întâmplate acolo. De ce au mers și ei? Numai cu un singur scop: să-și pună mâinile pentru samariteni pentru ca aceștia să primească Spiritul Sfânt. Exista putere în mâinile lui Petru? Deveniseră mâinile sale divine? Nu, evident că nu! Dar Dumnezeu a ales ca Petru să devină o punte de legătură prin care puterea Sa să fie împărțită acestor credincioși.

Noul Testament relatează în câteva locuri evenimente în care s-a întâmplat același lucru: au fost puse mâinile peste cei care începuseră să creadă și care erau deja botezați și, ca rezultat, aceștia au fost botezați cu Spiritul Sfânt. Punerea mâinilor era o punte de legătură prin care cerul și pământul se puteau intersecta, în care darul lui Dumnezeu putea să fie primit prin credință, deoarece credincioșii aveau o practică tangibilă asupra căreia se putea concentra credința lor.

Un lanț al transferului

Să observăm ceva aici: oferind o punte de legătură omenirii, se pare că mai mereu a existat un mijloc vizibil sau fizic, un lanț al transferului prin care puterea sau autoritatea era transferată de la un punct de contact la altul.

Isus Hristos îl cunoștea pe Tatăl față către față. El a părăsit cerul și a venit pe pământ ca Unul care-L cunoștea pe Tatăl personal, față către față. Noi, cei de pe pământ, nu-L vedem pe Tatăl, dar apostolii L-au văzut pe Isus față către față. În El, ei au avut o punte de legătură prin care au putut interacționa cu Dumnezeu. Atunci când Isus a părăsit acest pământ, acea punte de legătură a dispărut, iar oamenii nu L-au mai văzut pe Isus, dar i-au văzut pe apostolii care L-au cunoscut pe Isus față către față, iar apostolii au transferat darul vieții lui Dumnezeu pe care îl primiseră de la Isus, care-l primise de la Tatăl. Prin apostoli, a fost transferat oamenilor. A existat un lanț direct în această punte de legătură, de la apostoli până la Dumnezeu.

Din păcate, noi suntem la două mii de ani depărtare. Pare că am venit puțin cam târziu. Nu L-am văzut niciodată pe Tatăl, nici pe Isus și nici pe apostoli. Ce avem noi azi? Este adevărat că avem Spiritul Sfânt, dar este invizibil și intangibil; Spiritul Sfânt nu este ceva cu care să pot interacționa prin intermediul simțurilor fizice. Unde este puntea mea de legătură? Ei bine, ați putea spune: „Avem credința!” Adevărat, dar credința nu este o punte de legătură, ci tot ceva intangibil și invizibil. Faptul că biserica din Noul Testament are credință, nu L-a împiedicat pe Dumnezeu să le ofere punți de legătură. Ne-a uitat Dumnezeu pe noi, cei din această eră a istoriei?

Trupul lui Hristos

Nu, mulțumim Domnului! El nu ne-a uitat și încă Își amintește că nu suntem decât țărână și că avem nevoie de ajutor. El a pregătit ajutorul așa cum face mereu. Considerați implicațiile următorului pasaj: „*El l-a pus totul sub picioare, și l-a dat căpetenie peste toate lucrurile, Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți.*” (Efeseni 1:22, 23)

Care este puntea mea de legătură astăzi? În pasajul citat, Dumnezeu ne învață că Biserica este trupul lui Hristos. Să ne gândim ce implicații are acest fapt. Isus nu a plecat de tot; o parte din El este aici, încă foarte prezent în lume astăzi, încă foarte vizibil și prezent fizic; ceva cu care pot interacționa prin mijloacele simțurilor mele fizice! Încă îl pot găsi pe Hristos în mod fizic, interacționând cu trupul Lui, Biserica! Acesta este un adevăr minunat de înțeles. Biserica este locul meu de întâlnire, puntea mea de legătură între cer și pământ; Dumnezeu a plănuit astfel. Isus și-a lăsat trupul aici; El este foarte prezent aici, în orice loc în care se găsește adevăratul Său popor. Înțelegând aceasta, nu ar trebui să minimalizăm importanța părții creștine, ci să participăm la fiecare

întâlnire având acea așteptare de a vedea manifestarea prezenței lui Hristos. Acesta este scopul lui Dumnezeu cu biserica. Isus a spus: „*Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor*”. (Matei 18:20).

Prezența lui Isus printre ai Săi, în adevărata Sa biserică, este foarte puternică: asta este ceea ce subliniază aici: „*Dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri*.” (Matei 18:19). Am privilegiul de a mă ruga lui Dumnezeu personal. Acest lucru este adevărat, dar, potrivit spuselor lui Isus, există mai multă putere atunci când se întâlnesc doi sau trei și cad de acord împreună. Așadar, dacă îți cer să te rogi împreună cu mine, să nu gândești că încerc să-ți caut greșeli, ci pur și simplu caut mai multă putere în rugăciune, caut să mă prind de puterea din făgăduința lui Isus care spune că îi va binecuvânta pe acei doi sau trei care sunt adunați împreună (trupul Său) în Numele Lui.

Domnul spune: „*Mă voi arăta (manifesta) lui*”. Aceasta este promisiunea Lui. Manifestarea sugerează ceva pe care-l poți discerne și cu care poți interacționa la nivelul simțurilor, la nivelul la care ființele umane pot discerne cu abilitățile fizice. Iar El spune că va face lucrul acesta. Atunci când înțeleg acest lucru, sunt nerăbdător să particip la următoarea întâlnire de închinare, să merg în locul în care știu că Isus Își va manifesta prezența.

Satan folosește denominaționalismul în încercarea de a distruge binecuvântarea. El a folosit omul pentru a transforma aceste binecuvântări în ritualuri fără sens și le-a asociat cu instituții în care nu există nici o putere. Ele au devenit implementări pentru a menține puterea ierarhică, pentru a ține oamenii subjugăți și astfel, majoritatea dintre cei care caută adevărata experiență creștină au tins spre a minimaliza importanța întâlnirii regulate cu alți creștini. Dar nu putem nega faptul că Isus a afirmat că, în cadrul adevăratei părtășii creștine, există o mai puternică manifestare a prezenței și puterii Sale, decât atunci când suntem singuri.

Sper ca aceste lucruri să vă impresioneze tot atât cât m-au impresionat pe mine. În trecut, nu am respectat părtășia cu alți credincioși în măsura în care ar fi trebuit. Uneori gândeam: „*Oh, persoana aceasta nu vine decât să doarmă; cealaltă vorbește prea mult...*”. Și gândind astfel, eram mereu ispitit să stau acasă și să mă rog singur. Ce atitudine! Biblia afirmă că cei care sunt cei mai slabi ar trebui să primească cea mai mare atenție pentru că și ei sunt o parte din trup. Degetul meu nu este atât de puternic ca piciorul, și atunci să-l tai? Nu este tot parte din trupul meu?

Cel slab, cel puternic, cu toții sunt parte din trupul lui Hristos, iar El vine printre noi pentru a ne binecuvânta și pentru a ni Se arăta. Să ne prindem de acest adevăr prin credință. Să participăm la adunările de închinare având așteptarea că Domnul ne va atrage mai aproape de Sine și, cu această convingere, să-I prezentăm cererile noastre, doi sau trei uniți împreună. Slăvit să fie El pentru aceste binecuvântări! Să nu le uităm, ci să continuăm să ne clădim credința pe adevărurile pe care El ni le descoperă zi după zi.

David Clayton, Noiembrie 2010

Adevărata credință

– 1. Cuvântul lui Dumnezeu –

Dumnezeu nu se schimbă. Acesta este unul dintre adevărurile fundamentale și de mare ajutor pentru toți cei care-l înțeleg și-l transpun în viață. Nu există nimic din ceea ce noi putem decide, face sau rosti și care să-L determine pe Dumnezeu să-Și schimbe gândurile, sentimentele, intențiile față de noi. „*Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!*” (Evrei 13:8) este asigurarea pe care ne-o oferă Scriptura.

În lumina acestui fapt, nu mică este mirarea atunci când întâlnim creștini descurajați, deseori până la disperare, complet debusolați, simțindu-se parcă spulberați de schimbările rapide și dramatice din societatea în care trăim. Mulți simt de parcă Dumnezeul Bibliei nu este prezent în lumea aceasta, că Acel Isus care pășea cu siguranță pe străzile prăfuite de acum 2000 de ani, nu este capabil să facă față provocărilor unei lumi moderne, unei societăți care se schimbă cu o viteză uluitoare. Majoritatea creștinilor, chiar și a celor care nu practică închinarea la imagini, vorbesc lui Dumnezeu ca unei statui, strigătul inimii multora fiind identic cu cel din Ieremia 14:8,9:

„Tu, care ești nădejdea lui Israel, mântuitorul lui la vreme de nevoie: pentru ce să fii ca un străin în țară, ca un

călător, care intră doar să petreacă noaptea în ea? De ce să fii ca un om încremenit, ca un viteaz, care nu ne poate ajuta?"

Care este motivul pentru care Isus Hristos nu se mai manifestă cu aceeași putere și evidență ca în vechime? Dacă El este Același, având aceleași gânduri, intenții și sentimente față de noi, cauza trebuie căutată în altă parte!

Scurtcircuitul identificat

Este interesant de observat faptul că aceeași situație s-a petrecut chiar și atunci când Domnul Isus era în trup pe pământ, și anume în regiunea unde a copilărit. Istoria biblică ne spune că atunci când a ajuns „în patria Sa,” a procedat ca în toate celelalte locuri pe care le vizitase și în care făcuse multe minuni, descoperind astfel puterea și dragostea lui Dumnezeu pentru toți cei aflați în nevoie: intrând în sinagogă, a început să le împărtășească ascultătorilor cuvintele dătătoare de viață. Ascultătorii au recunoscut influența divină: „De unde are El înțelepciunea și minunile acestea?” (Matei 13:54) dar, în loc să se bucure de o astfel de manifestare a dragostei lui Dumnezeu, au găsit un motiv de a-L respinge: „Oare nu este El fiul tâmplarului? ... Și găseau astfel în El o pricină de poticnire.” (Matei 13:55, 57).

Domnul Isus a trebuit să-i părăsească pe cei de care era atât de legat, fără să-i poată ajuta prea mult; care a fost cauza? „Și n-a făcut multe minuni în locul acela, **din pricina necredinței lor.**” (Matei 13:58) Aici avem identificată în mod clar cauza: lipsa încrederii în El a fost și este ceea ce-L împiedică pe Domnul Isus să Se manifeste; necredința alimentată de argumentele atât de diverse ale scepticismului îi desparte pe oameni de Izvorul binecuvântării care n-a secat niciodată. Iată-L pe Viteazul încremenit! Atotputernicul Dumnezeu, Cel care Este și în care nu există schimbare, incapabil de a-Și ajuta copiii pe care-i iubește atât de mult! Imaginați-vă scena: Domnul Isus era prezent personal, dorind să facă pentru ei cel puțin tot atât de mult cât a făcut și pentru alții, copleșindu-i cu dovezile identității și ale intențiilor Sale, și totuși nevoit să părăsească copiii, familiile, localitatea făcând mai nimic pentru ei! Ce trebuie să fi fost în inima Lui! Ce trebuie să fie în inima Lui astăzi!

Calea pe care vine credința

Ce este adevărata credință? Cum se naște ea? Ce înseamnă să trăiesc prin credință? Acestea sunt întrebările asupra cărora ar trebui să se aplece cu sinceritate toți cei care-și doresc prezența vie a Domnului Isus, acea Viață extra-ordinară despre care citim cu uimire în Scripturi.

Probabil că cel mai clar pasaj care descrie calea prin care se naște credința, este cel din Romani 10:14, 17 „Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela, despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor? ... Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos.”

În descrierea modului în care se naște adevărata credință, Biblia vorbește despre un proces pe care-l descrie astfel: nu poți avea o relație cu Dumnezeu („cum vor chema”) dacă nu ai credință în El; nu poți avea încredere în El, dacă nu-L cunoști („cum vor crede dacă n-au auzit?”); „iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos.”

Așadar, este amintit Cuvântul lui Dumnezeu, auzirea Cuvântului, și în final adevărata credință, încrederea în El, stabilirea unei relații în care Dumnezeu se poate manifesta în și prin cel care crede. Atunci veți întreba pe bună dreptate: „Nu au toți creștinii Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu? Nu aud toți creștinii acest Cuvânt cel puțin o dată pe săptămână? Cum se face atunci că nu sunt tari în credință?”

Unul din lucrurile pe care le-am învățat în decursul anilor, este faptul că pasajele Bibliei care par superficiale, simpliste, sunt de fapt de o profunzime nebănuită. Acesta este și cazul pasajului de față. Ce reprezintă cu adevărat Biblia pentru tine? Ce înseamnă să auzi Cuvântul lui Dumnezeu? Dar să Îl chemi pe Dumnezeu? Iată numai câteva întrebări la care, gândindu-ne mai bine, nu ne vom mai grăbi să răspundem.

Obiceiul Domnului Isus

Deseori se amintește faptul că Isus a petrecut mult timp din lucrarea Sa publică vindecând bolnavii, ceea ce este adevărat. Erau sate întregi în care nu mai exista nici un bolnav în urma vizitei Domnului. El acorda atenție fiecărei persoane în parte, ceea ce, evident, necesita mult timp.

Dar, în lucrarea Sa cu oamenii, Domnul Isus mai avea un obicei: „Gloatele s-au adunat din nou la El; și, după obiceiul Său, a început iarăși să-i învețe.” (Marcu 10:1) De fiecare dată când întâlnea un om sau un grup de

oameni, Domnul Isus începea să le împartă Cuvântul, să-i învețe, în mod deosebit să le explice „*tainele Împărăției*” în efortul Său de a-i pregăti pentru venirea Împărăției care era atât aproape.

Făcea acest lucru ca Unul care știa că este imposibil pentru cineva să creadă ceea ce nu înțelege mai întâi. O experiență autentică cu Dumnezeu este imposibilă fără credință, dar cum să crezi ceea ce nu înțelegi?

Acesta este motivul pentru care adevărata credință își are originea în Cuvântul lui Dumnezeu. Totul începe de aici.

Credința cea mare

Despre două persoane a afirmat Domnul Isus că aveau o „*credință mare*”, ambele „*păgâne*.” Cercetându-le istoriile, putem înțelege câte ceva din calea pe care se ajunge la o astfel de încredere în Dumnezeu.

Una din aceste persoane a fost centurionul roman care a venit la Domnul Isus cu o cerere nu tocmai neobișnuită în contextul lucrării Domnului de atunci: să-i vindece unul din robi pe care-l iubea. Răspunsul Domnului Isus a fost tot ceea ce cineva putea spera: „*Am să vin și să-l tămăduiesc.*” (Matei 8:7) Toți știau că dacă Isus spunea că va face un lucru, acel lucru era ca și făcut. Oricine s-ar fi găsit în locul centurionului, ar fi trebuit să salte de bucurie la auzul acestor cuvinte rostite nu de oricine, ci chiar de cel care „*zice, și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă.*” (Psalmul 33:9)

Reacția centurionului este însă uluitoare: el spune „*NU!*” Este ușor de imaginat surprinderea celor prezenți, mai ales a ucenicilor care erau deja familiarizați cu modul în care Isus proceda în astfel de cazuri. Dar nu numai ei au fost surprinși, căci Biblia spune că Însuși Isus „*S-a mirat.*” (Matei 8:10) Care a fost cauza acestei surprinderi și ce L-a determinat pe Domnul să spună că „*nici în Israel n-am găsit o credință așa de mare.*” (Matei 8:10)?

Biblia spune că Isus S-a mirat „*când a auzit ... aceste vorbe.*” Argumentația pe care a adus-o centurionul ca motiv pentru refuzul său de a-I îngădui Domnului să vină în casa lui, a constituit atât motivul pentru care Isus S-a mirat, cât și mijlocul prin care El a detectat acea „*credință mare*” din inima centurionului. Să citim acest argument:

„*Doamne ... nu sunt vrednic să intri sub acoperământul meu; ci zi numai un cuvânt, și robul meu va fi tămăduit. Căci și eu sunt om sub stăpânire; am sub mine ostași, și zic unuia: ,Du-te!’ și se duce; altuia: ,Vino!’ și vine; și robului meu: ,Fă cutare lucru!’ și-l face.*” (Matei 8:8, 9)

Este posibil ca cei ce sunt familiarizați cu pasajul să nu descopere nimic ieșit din comun în aceste cuvinte, dar, parafrazându-l, centurionul a spus: „Nu merit o asemenea onoare și nici nu este necesar să intri la mine în casă. Eu știu Cine ești, ce autoritate ai și, din experiență, sunt conștient de modul în care funcționează autoritatea: prin intermediul cuvântului. Așadar, rostește Cuvântul, și porunca Îți va fi împlinită imediat.”

Uluitor! Simpla înțelegere și recunoaștere a identității lui Isus, la care s-a adăugat înțelegerea mecanismului de funcționare a cuvântului autoritar, l-au condus pe acest om la o asemenea credință, la o astfel de încredere în Isus. Nu este de mirare că Isus a rămas consternat: cei care aveau o experiență bogată de mii de ani cu Dumnezeu, nu reușiseră să înțeleagă un adevăr atât de simplu, iar un „*păgân*” îl înțelesese prin simpla observare a realității înconjurătoare!

Așadar, ceea ce a stat la baza unei credințe pe care Domnul a numit-o „*mare*”, a fost înțelegerea și recunoașterea adevărului, iar adevărul ne este descoperit în primul rând în Cuvântul lui Dumnezeu.

Aproape de Împărăția lui Dumnezeu

A doua întâmplare în care descoperim același principiu, este aceea în care apare un personaj pe care Domnul l-a identificat ca nefiind „*departe de Împărăția lui Dumnezeu.*” (Marcu 12:34) Mulți dintre noi s-ar bucura să-L audă pe Domnul adresându-le aceste cuvinte. Cum a ajuns însă el în acel loc?

Este vorba despre cărturarul care, încântat de răspunsul dat de Isus saducheilor și din dorința de a afla miezul credinței, L-a întrebat: „*Care este cea dintâi dintre toate poruncile?*” (Marcu 12:28) Domnul Isus îi arată că fundamentul și centrul relației cu Dumnezeu și cu oamenii trebuie să fie dragostea, subliniind faptul că aceasta este ținta tuturor poruncilor, apoi așteaptă reacția cărturarului. La auzul acestor cuvinte, cărturarul este copleșit și își exprimă bucuria inimii concluzionând el însuși că dragostea pentru Singurul Dumnezeu adevărat și pentru semenii „*este mai mult decât toate arderile de tot și decât toate jertfele.*” (Marcu 12:33)

Biblia ne spune că „*Isus a văzut că a răspuns cu pricepere, și i-a zis: ,Tu nu ești departe de Împărăția lui*

Dumnezeu.” (Marcu 12:34) Din nou descoperim că ceea ce a apropiat atât de mult această persoană de Împărăție a fost înțelegerea pe care o avea despre realitățile spirituale, răspunsul pe care Biblia îl numește „priceput.”

Aici nu avem de-a face cu un personaj care deținea numai câteva informații corecte, ca în cazul preoților care au fost capabili să identifice corect locul de naștere al Mântuitorului pentru Irod, apoi au mers liniștiți să-și continue somnul. Nicidecum! Sufletul cărturarului a fost atins de o bucurie divină atunci când a întrezărit lumina pe care a recunoscut-o nu numai cu rațiunea, ci și cu inima. Cuvântul Adevărului a fost așadar acela care l-a ajutat să se apropie atât de mult de Împărăția lui Dumnezeu, Cuvântul a fost Acela care i-a deschis calea adevăratei credințe.

Cuvântul lui Dumnezeu

În Fapte 13:22 Dumnezeu afirmă că David a fost un „*om după inima Mea*,” și ne aducem aminte cu ușurință viața lui plină de dragoste și devoțiune pentru Domnul. El a întâmpinat multe situații în care putem observa o credință din care încă avem cu toții de învățat. Care a fost mijlocul prin care a ajuns la o asemenea credință? Cum a dispărut orice urmă de frică din inima lui în diversele ocazii în care a fost atât de aproape de moarte? Care a fost resortul care l-a determinat să nu șovăie în fața leului, ursului, a lui Goliat și a lui Saul? Să citim propriile lui cuvinte:

„Cum își va ține tânărul curată cărarea? Îndreptându-se după Cuvântul Tău. ... Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta! ... Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele, și o lumină pe cărarea mea. O iau înaintea străjilor de noapte, și deschid ochii, ca să mă gândesc adânc la Cuvântul Tău. Mă bucur de Cuvântul Tău, ca cel ce găsește o mare pradă.” (Psalmul 119:9, 11, 105, 148, 162)

Calea către adevărata credință și către o experiență profundă, autentică cu Dumnezeu, începe cu o reformă în modul în care ne raportăm la Cuvânt. În zilele noastre, în care scepticismul a îmbrăcat atâtea forme, în care oamenii se încred în biserici, preoți și pastori pentru înțelegerea Scripturii, în care lumea este prea ocupată, prea obosită și prea derutată pentru a săpa adânc în eterna comoară, este imperios necesară o întoarcere la Cuvânt și o reevaluare a propriei vieți în lumina care vine din Scriptură. Ferice este de cei care vor începe totul de aici: din Scripturi.

„Frații au trimis îndată, noaptea, pe Pavel și pe Sila la Berea. Când au sosit, au intrat în sinagoga Iudeilor. Iudeii aceștia aveau o inimă mai aleasă decât cei din Tesalonic. Au primit Cuvântul cu toată râvna, și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea, este așa.” (Fapte 17:10,11)

În numărul viitor vom continua studiul despre calea pe care se ajunge la adevărata credință cu partea a doua a versetului 17 din Romani 10: auzirea Cuvântului.

Ardeiaș Vlad, Ianuarie 2011

A murit Isus de moartea de doua?

În Biblie există numai două locuri în care ni se spune ce este moartea a doua:

Apocalipsa 20:14 – „*Și moartea și locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua*”.

Apocalipsa 21:8 – „*Dar cât despre fricoși, necredincioși, scârboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinătorii la idoli, și toți mincinoșii, partea lor este în iazul, care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua*”.

Ambele versete ne oferă o definiție clară a morții a doua. Moartea a doua este iazul de foc. Nu există moartea a doua în afara iazului de foc. Oricine moare de moartea a doua merge în iazul de foc. Dacă acceptăm Biblia ca învățător, nu putem nega acest fapt. De aceea, trebuie să concluzionăm că, dacă Isus a murit de moartea de a doua, atunci trebuie să a mers în iazul de foc. A mers El acolo? Înainte de a răspunde la această întrebare, trebuie să ne gândim la o alta.

Ce este iazul de foc?

Majoritatea oamenilor cred că iazul de foc este un lac literal în care păcătoșii vor fi nimiciți la sfârșitul celor o mie de ani. Ei concluzionează că acest iaz de foc este făcut din focul care se coboară din cer (Apocalipsa 20:4) și care-i nimicește pe păcătoși. Însă și această idee trebuie reconsiderată.

Apocalipsa 20:14 ne spune că „moartea” și „locuința morților” sunt aruncate în iazul de foc. Dar moartea și locuința morților nu sunt lucruri fizice care pot fi mutate dintr-un loc în altul. Moartea este absența vieții, iar locuința morților nu este decât mormântul, locul unde merg morții (în limba greacă, „hades”). Ce vrea Dumnezeu să ne spună prin faptul că acestea vor fi aruncate în iazul de foc? Pur și simplu că acestea încetează să mai existe. Că nu vor mai exista niciodată. Atunci când vor înceta să mai existe, atunci se spune că sunt în iazul de foc. Cu alte cuvinte, „iazul de foc” nu este un loc literal în care se arde. Este pur și simplu un termen care este folosit pentru a descrie o condiție în care lucrurile nu mai există. Este adevărat că se va coborî foc „de la Dumnezeu din cer” pentru a-i nimici pe păcătoși (Apocalipsa 20:9), dar acesta nu este iazul de foc. În timp ce focul care-i va mistui pe păcătoși este real, iazul de foc este un loc figurativ care descrie o condiție mai degrabă decât un loc literal. Este similar cu „fumul chinului lor” din Apocalipsa 14:11 despre care se spune că se urcă „în vecii vecilor”. Nu este vorba despre un fum literal, ci se referă la condiția lor. Astfel, focul coboară de la Dumnezeu și-i distruge pe păcătoși și atunci se spune că sunt în iazul de foc pentru că încetează să mai existe. Să cercetăm un alt verset care subliniază faptul că iazul de foc nu este un loc literal, ci un termen care descrie sfârșitul existenței.

Apocalipsa 19:20 – *„Și fiara a fost prinsă. Și împreună cu ea, a fost prins proorocul mincinos, care făcuse înaintea ei semnele, cu care amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei, și se închinaseră icoanei ei. Amândoi aceștia au fost aruncați de vii în iazul de foc, care arde cu pucioasă”.*

Evenimentele descrise în acest verset au loc la începutul celor o mie de ani. Citiți cu atenție de la versetul 11 și veți vedea că aici este descrisă a doua venire a lui Isus. Și totuși este afirmat în mod clar faptul că fiara și profetul fals sunt aruncați în iazul de foc! Astfel, cu o mie de ani înainte ca focul să coboare de la Dumnezeu din cer, iazul de foc există! Dacă înțelegem că acest iaz de foc este un loc literal, atunci ar trebui să acceptăm învățătura catolică potrivit căreia există un loc de tortură numit „iad”, loc în care păcătoșii sunt mereu chinuți, pentru că după o mie de ani, atunci când Satan (balaurul) este în final aruncat în iazul de foc, este scris că va fi aruncat în iazul de foc unde sunt fiara profetul fals.

Apocalipsa 20:10 – *„Și diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde este fiara și proorocul mincinos. Și vor fi muncii zi și noapte în vecii vecilor”.*

Însă, știind că acest iaz de foc nu este un loc literal, înțelegem că Dumnezeu ne spune că fiara și profetul fals mor de moartea a doua, și anume, își încetează existența la a doua venire a lui Isus. La sfârșitul celor o mie de ani, toți păcătoșii, inclusiv cei care au format organizațiile fiarei și a profetului fals, vor reveni la viață pentru a fi judecați și distruși. Însă, organizațiile numite „fiara” și „profetul fals” nu vor mai exista niciodată. Aceste sisteme își încetează existența la a doua revenire a lui Isus, motiv pentru care este scris că sunt în iazul de foc.

Din nou trebuie să concluzionăm că moartea a doua este iazul de foc, iar iazul de foc reprezintă sfârșitul existenței. Așadar, ridicăm întrebarea: a murit Isus de moartea a doua? A încetat Isus să existe?

Dacă a murit de moartea a doua (dispariția veșnică), atunci cum se face că El este în viață astăzi? Aceasta este o contradicție imposibilă. Unii au încercat să-mi explice că, în ciuda faptului că a murit pentru totdeauna, nu a avut nici un păcat în El Însuși și astfel Dumnezeu a putut să-L readucă la viață. Îmi pare rău, dar nu pot accepta această explicație pentru că tot ceea ce se afirmă este că Isus a murit pentru totdeauna, dar de fapt n-a murit!

Care este plata păcatului?

„Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru.” (Romani 6:24).

În mod interesant, Biblia afirmă că plata păcatului este moartea. Nicăieri nu găsim scris că plata păcatului ar fi „moartea veșnică” sau „moartea a doua”. În final, toți cei pierduți vor muri și nu vor mai reveni la viață niciodată. Efectiv, ei își vor înceta existența, dar asta se cere pentru a satisface pedeapsa pentru păcat?

Aceste întrebări pot părea irelevante sau răspunsurile pot părea evidente, dar întrebările trebuie ridicate pentru a clarifica aceste aspecte în mințile noastre. De multe ori cele mai mari obstacole pentru înțelegere sunt idei cu

care am cochetat mult timp, pe care le-am crezut ca fiind adevărate, fără a cerceta fundamentele și implicațiile lor.

Cercetând acest subiect, este nevoie să înlăturăm aspectele care sunt evidente, să le cercetăm în lumina celorlalte și să vedem cum se armonizează.

Evidente

1. Plata păcatului este moartea.
2. Tuturor păcătoșilor li se cere să plătească pentru păcat.
3. Isus a plătit pentru păcatele noastre.
4. Moartea de care a murit Isus reprezintă prețul pentru păcat.
5. Moartea a doua este iazul de foc.
6. Cei care intră în iazul de foc încetează să mai existe.
7. Isus trăiește, motiv pentru care nu este în iazul de foc și astfel nu a murit de moartea a doua.

În Apocalipsa 1:18 Isus face o afirmație interesantă: „*Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale locuinței morților*”.

Isus spune: „Am fost mort”. Aici se referă în mod clar la experiența pe care a avut-o pe cruce și în mormânt. Dar acum este viu și, legat de aceste două aspecte, El fiind mort și acum viu, afirmă: „*Eu țin cheile morții și ale locuinței morților*”. Cum a obținut aceste chei? Prin faptul că a biruit atât moartea, cât și locuința morților, le-a nimicit puterea și a obținut cheile, adică autoritatea de a-i elibera pe captivi. Observați că Isus are cheile morții pentru că El Însuși a fost un prizonier al morții, dar a scăpat. El le va folosi într-o zi pentru a-i elibera pe mulți care acum sunt prizonieri acolo.

Dar să vedem ale cărei morți are Isus cheile? Primei sau celei de-a doua? Evident, Isus nu va elibera niciodată pe cineva de moartea a doua. Apocalipsa 20:14 spune că moartea și locuința morților nu mai există după moartea a doua, și astfel nu există chei pentru acestea. Este evident faptul că Isus are cheile primei morți. Aceasta este singura moarte din care prizonierii vor fi eliberați și astfel, este evident că aceasta este moartea pe care a biruit-o Isus, moartea care L-a ținut pe Isus și pe care El a înfrânt-o.

Acum trebuie să răspundem la două întrebări:

1. Care este cu adevărat plata păcatului?
2. Ce s-a întâmplat de fapt când Isus a murit?

Pare evident faptul că Isus nu a murit de moartea a doua. Nu este în armonie cu ceea ce spune Biblia. Pentru a înțelege cum a fost plătit prețul păcatului nostru, trebuie să studiem alte întrebări.

Dacă Isus nu a murit de moartea a doua, ce a fost diferit în moartea Sa? În ce sens a fost diferită de aceea a oricărei alte persoane care a murit de la Adam până acum? În ce sens a purtat El plata pentru păcat pentru noi?

Adevărata plată

Cei care mor de moartea a doua nu vor mai reveni niciodată la viață. Însă, cu toate că Isus a înviat, există ceva în ceea ce privește termenii circumstanțelor morții Sale pe care l-a avut în comun cu cei care vor muri de moartea a doua. Acesta este elementul important care reprezintă plata păcatului. Acesta este factorul important care era necesar pentru ca Isus să poarte pedeapsa pentru noi, iar acesta nu a avut de-a face cu timpul pe care a trebuit să-l petreacă în mormânt.

Există trei locuri în Biblie care descriu moartea ca fiind pedeapsa pentru păcat. Nu mă refer la moarte ca o consecință a păcatului, ci ca pedeapsă. Două din aceste locuri se găsesc în profeții care au de-a face cu viitorul, iar a treia este într-o profeție care vorbește despre un eveniment din trecut. Profeția care a fost împlinită, evident, are de-a face cu moartea lui Isus. El este Singurul care, până în acest moment, a plătit pedeapsa pentru păcat.

Ce s-a întâmplat cu Isus?

Această moarte a lui Isus ca plată pentru păcat este descrisă în mod clar în Isaia 53. Acest capitol ne oferă un comentariu comprehensiv asupra motivelor morții Sale.

În versetul 4 se afirmă că Dumnezeu este Cel care L-a lovit. El a fost „lovit de Dumnezeu și smerit”. Acest verset, alături de alte câteva versete, ne oferă o explicație inspirată a ceea ce s-a întâmplat la cruce. Isus a murit sub sentința dată de Dumnezeu. El a fost executat în mod deliberat printr-o decizie pre-determinată a lui

Dumnezeu, ca păcătos, judecat și condamnat de Cel atotputernic.

Versetul 6: „*Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor*”.

Versetul 4: „*...lovit de Dumnezeu, și smerit*”.

Versetul 10: „*Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință...*”.

Evident, toate acestea nu s-au întâmplat pentru că Isus ar fi meritat o asemenea judecată, ci pentru că

Versetul 5: „*El era străpuns pentru păcatele noastre...*”.

Versetul 12: „*...a purtat păcatele multora*”.

Versetul 6: „*Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor*”.

Așadar, nu poate fi nici o îndoială asupra faptului că moartea de care a murit Isus a fost moarte de care trebuie să moară păcătoșii. El a luat locul nostru și, cercetând ce s-a întâmplat cu El, vom înțelege care este cu adevărat plata păcatului.

Următorul loc care descrie plata păcatului, este Apocalipsa 20:11-15. Aici avem o descriere a distrugerii finale a celor păcătoși. Dar, studiind cu atenție, observăm că această nimicire este un rezultat al sentinței exprese a lui Dumnezeu. Morții stau înaintea lui Dumnezeu, sunt judecați potrivit celor scrise în cărți și sunt condamnați „după faptele lor”. Numai atunci sunt nimiciți. Moartea lor este o simplă executare a unei consecințe a sentinței lui Dumnezeu. (Romani 1:32).

Cel de-al treilea loc în care găsim descrierea unei entități suferind pedeapsa pentru păcat, este Apocalipsa 19:20. Aici ni se spune că fiara și profetul fals sunt aruncați în iazul de foc. Această distrugere finală a fiarei este descrisă și în Daniel 7:11, unde ni se oferă câteva detalii interesante ale executării sale. În versetele 9 și 10 ni se spune că judecata începe și fiara este, în final, distrusă pentru totdeauna. Ea este judecată și condamnată de Dumnezeu și de cer și este în final executată, este „aruncată în foc”.

Așadar, care este elementul comun în moartea (a) fiarei, (b) a păcătoșilor care sunt pierduți și (c) a lui Isus? Evident, faptul că au fost judecați și au murit sub directa condamnare a lui Dumnezeu. Nici unul dintre ei nu a avut o moarte care a reprezentat o simplă consecință a păcatului. Toți au murit sub un act de execuție. Decretat de judecata lui Dumnezeu și a cerului.

Concluzie

Așadar, trebuie să concluzionăm că plata pentru păcat sau pedeapsa păcatului este moartea, condamnat de Dumnezeu și despărțit de El. Ideea de înviere din acea moarte este irelevantă. Ceea ce este important este faptul că aceasta este ceea ce dreptatea pretinde: moartea, despărțirea totală de Dumnezeu, de harul și mila Sa, având mintea sub povara convingerii despre păcat și judecat. Aceasta a fost numai experiența lui Isus și ceea ce în final păcătoșii vor experimenta.

Acest lucru ne va ajuta să înțelegem mai deplin conceptul morții de pe cruce. Acesta este termenul folosit pentru a descrie moartea de care a murit Isus (Filipeni 2:8) și sugerează moartea unui condamnat, a unui criminal, adus în fața întregii lumi.

Așa a murit Isus și, când înțelegem lucrul acesta, ne ajută să înțelegem puțin mai bine natura sacrificiului pe care atât Tatăl, cât și Fiul l-au făcut. Deseori am auzit întrebarea: „Unde este măreția sacrificiului făcut de Dumnezeu, considerând faptul că știa că în patruzeci de ore Fiul Său va învia?” Adevărul este că atât suferința lui Isus cât și a Tatălui, oroarea și prețul pe care l-au plătit, cu siguranță nu au constat în cele aproximativ 39 de ore în care Isus S-a odihnit în mormânt. Nu, ci agonia despărțirii, durerea respingerii, sentimentul teribil al condamnării lui Dumnezeu care a precedat moartea Sa au constituit adevărata suferință a lui Isus și care au frânt atât inima Sa, cât și pe cea a Tatălui. Toate aceste lucruri sunt evidente atunci când cercetăm moartea lui Isus. Sper ca ele să ne ajute în aflarea răspunsului la întrebarea dacă Isus a murit sau nu de moartea a doua.

David Clayton, Martie 2005

Următorul articol este o versiune editată a unei scrisori semnate de fratele Lloyd Martin (autorul lucrării „100 și mai multe taine ale Trinității”). El susține că termenul „Trinitate” a fost creat în mod specific pentru a descrie conceptul romano-catolic despre Dumnezeu, motiv pentru care modul de înțelegere catolic reprezintă singura definiție legitimă a acestui termen. El afirmă că, prin chiar folosirea acestui termen pentru a descrie propriul concept despre Dumnezeu, Biserica AZȘ a îmbrățișat cel mai criticabil punct din credința Romei.

Implicațiile Trinității

Obiectez tuturor ereziilor care se opun adevăratului statut de Fiu al lui Hristos și a adevăratei relații dintre Tatăl, Fiul și Spiritul Sfânt. În mod deosebit, renunț la doctrina Trinității care, mai presus de toate celelalteerezii, este chiar antiteza divinității lui Hristos și este născocirea de prim rang a antihristului biserica romano-catolică. Dintre toate ereziile care modifică adevăratul statut de Fiu al lui Hristos și dragostea infinită a lui Dumnezeu, Trinitatea se prezintă ca fiind cea mai subtilă și influentă. Această doctrină, în timp ce afirmă unicitatea lui Hristos, îi neagă individualitatea (existența ca Ființă separată), portretizându-L ca o proiecție derivată din Dumnezeu Tatăl, și astfel transformându-L într-o non-entitate. Prin această învățătură subtilă, adevăratul statut de fiu ca și divinitatea lui Hristos sunt distruse și în consecință, infinita dragoste a lui Dumnezeu.

Această doctrină care a înghițit adventismul începând cu anul 1930 este evident încărcată cu implicații în ceea ce privește credibilitatea și acceptarea bisericii noastre ca rămășiță finală a lui Dumnezeu. Ea aduce în discuție capacitatea bisericii noastre de a-și împlini misiunea specifică de a pregăti o lume care este pe moarte pentru mult întârziata revenire a Mântuitorului nostru, Isus Hristos. Nici o justificare pentru acceptarea din partea noastră a doctrinei Trinității nu poate îndrepta prejudiciul adus credibilității fondatorilor credinței noastre și a adventismului de ziua a șaptea care, în primii 86 de ani ai existenței sale a fost cu hotărâre anti-trinitarian. Nu trebuie uitat că toți pionierii (marea majoritate având un trecut trinitarian) au renunțat la această doctrină când au devenit adventiști.

Adevărata loialitate față de moștenirea noastră, ca și bunul simț, ne cer să investigăm această doctrină. Aproape toți cei care mărturisesc credință în Trinitate au, în cele mai fericite cazuri, o cunoaștere limitată a doctrinei și chiar acest fapt în sine spune multe.

Fundamentul credinței mele

Ca nu cumva să existe semne de întrebare referitor la această nouă poziție pe care am adoptat-o, doresc să afirm foarte clar că aceasta este cea mai veche poziție, aceeași care a fost susținută de primii creștini, cunoscuți și ca părinții apostolici, de apologeți, de valdenzi și de pionierii adventiști. Acest fundament istoric este credința potrivit căreia Scripturile afirmă că Hristos a fost Fiul literal al Tatălui înainte de toate veacurile (din eternitate), El existând din eternitate. Prin credință, această aparentă contradicție devine armonioasă și, fie că cineva poate sau nu s-o explice, trebuie acceptată prin credință ca adevărată de vreme ce Scripturile declară ambele afirmații ca fiind adevărate. Pe lângă faptul că această realitate este acceptată prin credință, se adaugă logica faptului că, de vreme ce este născut din eterna substanță a Tatălui, El trebuie să fie Fiul veșnic al lui Dumnezeu și, de aici, în esență pe deplin, din toată veșnicia. Se afirmă că, dacă Hristos este cu adevărat născut din Tatăl, divinitatea și existența veșnică nu I sunt diminuate, ci mai degrabă înălțate. Mai presus de toate se crede că, dacă Hristos nu este cu adevărat născut din Tatăl, El nu poate fi cu adevărat Fiul Său și nici nu este, motiv pentru care Dumnezeu nu a putut demonstra măreția dragostei Sale pentru păcătoși prin faptul că L-a trimis să moară pentru ei. (Ioan 3:16; 1 Ioan 4:9).

Singurul înțeles pe care îl are termenul grecesc „monogenes” este „singurul născut”, iar poziția de Fiu a lui Hristos este singura care se potrivește acestui termen. Aceasta este singura interpretare care înalță în același timp adevărata legătură dintre Tatăl și Fiul, individualitatea lui Hristos, existența Sa veșnică și egalitatea Sa în atribute cu Tatăl. De aceea, aceasta este singura interpretare care înalță adevărata calitate de Fiu a lui Hristos. Ea neagă toate celelalte crezuri cu privire la calitatea de Fiu a lui Hristos, și în mod deosebit doctrina Trinității. Ea afirmă că toate aceste învățături nu sunt decât tehnici teologice, speculații umane antagoniste față de cel mai fundamental adevăr al Scripturii, și anume că Hristos este cu adevărat singurul Fiul născut al lui Dumnezeu și că aceste învățături își găsesc rădăcina mai degrabă în mândria inspirată de Satan decât în credința în Cuvântul infinit al lui

Dumnezeu.

Concluzia este că nu există decât două variante. Este sau nu Hristos adevăratul Fiu al lui Dumnezeu? Fără îndoială că poziția mea este singura care poate oferi un răspuns afirmativ. Este folositor să observăm că subiectul calității de Fiu a lui Hristos a constituit punctul principal de atac al lui Satan împotriva lui Dumnezeu, de la apariția păcatului atât în cer cât și pe pământ, la momentul răstignirii și în fiecare apostazie majoră din biserica lui Dumnezeu, fără a excepta omega ereziilor mortale din biserica AZȘ din anii 1930. Dacă Hristos dinainte de întrupare nu este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, atunci nu poate exista nici un fundament pentru o credință autentică în dragostea lui Dumnezeu pentru păcătoșii pierduți.

False concepții adventiste

Unele din punctele de confuzie și concepții false în legătură cu subiectul Trinității din biserica AZȘ, sunt următoarele:

1. Trinitatea înseamnă simplu că Tatăl, Fiul și Spiritul Sfânt sunt trei persoane divine și că acestea constituie cumva un Dumnezeu. Înțelegerea a ceea ce implică această idee este atât de vagă încât atunci când se încearcă o explicație, descoperim cinci variante ale acestei doctrine în biserica AZȘ de astăzi, cu toate că Scriptura folosește expresia „un Dumnezeu”, mereu aplicând-o la Tatăl. De asemenea, spiritul profeției nu a afirmat niciodată că există trei persoane în Dumnezeu.

2. Trinitatea și dumnezeirea sunt același lucru. Mare încurcătură!

O închinare derivată

3. Credința că doctrina Trinității se opune învățaturii potrivit căreia Hristos a ieșit din Tatăl. Aceasta este o afirmație evident falsă pentru că provenirea lui Hristos din Tatăl printr-un proces continuu, neîncetat reprezintă chiar fundamentul Trinității. Această aserțiune este neschimbătoare, iar acuratețea ei poate fi fără greutate atestată de orice scriere cunoscută despre subiectul Trinității. Acest proces al derivării este ceea ce este numit „doctrina generării veșnice”. Acest concept este susținut în primul rând de termenul gnostic sabelian „homoousios” (aceeași identică substanță sau ființă) care a constituit cuvântul cheie al controversei care a atribuit termenul „trinitate” lui Tertulian care, prin introducerea conceptului, a afirmat că Hristos era o proiecție sau o parte subordonată din Dumnezeu Tatăl. În final, Austin, oferind expresia finală pentru Trinitate, a afirmat că voința Tatălui și cea a Fiului erau identice, de unde rezultă că ei erau una și aceeași Ființă.

O existență derivată a fost versiunea specifică a calității de Fiu a lui Hristos care a fost afirmată de trinitarieni, ca opus al ideii de Fiu născut afirmată de părinții apostolici și de apologeți, al ideii calității tranziționale de Fiu al modalistilor, al ideii de Fiu emanat al origenilor și al ideii de Fiu creat al arienilor. O idee a calității de Fiu fără origini (ideea că Fiul lui Dumnezeu nu a avut origine), a fost punctul de vedere al celor care erau priviți ca păgâni și politești. Aceștia nu au făcut niciodată parte din comunitatea creștinilor și erau numiți blasfemiatori.

Conceptul Fiului născut este fundamental diferit de toate celelalte prin faptul că este singurul care respinge premiza tuturor celorlalte, și anume că „substanța lui Dumnezeu nu poate fi divizată”. De aceea, în esență nu existau decât două idei ale calității de Fiu: una reală și una ireală. Conceptul Fiului născut era chiar opusul ideii Fiului derivat prin faptul că-L prezenta pe Hristos ca fiind chiar propriul Fiu al lui Dumnezeu (Romani 8:32), o entitate (ființă) separată de Tatăl, ca opus al ideii de parte (persoană) distinctă de Tatăl. Eșecul în a aprecia această deosebire este asemenea eșecului în a înțelege diferența dintre creat și născut, dintre originea speciilor (creația) ca opus al continuării speciilor (procrearea).

4. Atunci când Ellen White a făcut o afirmație precum „în Hristos este viața originală, neîmprumutată și nederivată”, încerca ea să corecteze un punct de vedere fals în ceea ce privește divinitatea lui Hristos? Dacă este adevărat, atunci această afirmație face referire cel mai probabil la Trinitate. Mai presus de toate celelalte, punctul de vedere trinitarian afirmă că Hristos a fost derivat. Adevărul este că, în timp ce Ellen White accentua divinitatea lui Hristos prin această afirmație, în același timp sublinia faptul că fiind singurul născut al lui Dumnezeu, singurul care era de aceeași natură, rasă sau gen cu Tatăl, El poseda din naștere viața veșnică precum o moștenire naturală. De aici rezultă că El trebuie să fie cu adevărat Fiu și, în mod logic, cu adevărat Dumnezeu, divin. Prin contrast, viața veșnică nu este inerentă ființelor create, motiv pentru care ele nu o pot avea decât ca un dar. Însă, viața veșnică, fie primită prin naștere, fie ca dar, are aceleași trăsături. Ea este originală, neîmprumutată și nederivată. Originală pentru că este singura viață autentică, chiar viața lui Dumnezeu. Neîmprumutată pentru că este

permanentă și veșnică. Și este nederivată pentru că nu este o proiecție sau o parte din viața Tatălui așa cum afirmă Trinitatea, ci posedată de fiecare dintre cei care au primit-o, ca o realitate individuală.

Înțelesul cuvântului „derivat” („derived” în limba engleză), considerând rădăcina latină, este ceva legat de sursa principală de care nu este niciodată desprins. „De” înseamnă „din”, iar „rivus” înseamnă „râu”. Așadar, înțelesul este „din râu”. Tot așa, Trinitatea este deseori explicată ca o fântână, un râu și un izvor, sau ca fiind asemenea soarelui, razei și căldurii. Hristos era râul sau raza care era în mod continuu derivat din sursă: fântâna sau soarele. Aceasta este exact ceea ce doctrina generării veșnice, chiar fundamentul Trinității afirmă. Trinitatea, spre deosebire de toate celelalte puncte de vedere, a fost singura care afirmă că Hristos era „persoană” distinctă, dar nu o ființă separată de Tatăl.

Principalul obiectiv al afirmației lui Ellen White a fost acela de a-i îndrepta pe păcătoși spre Hristos ca fiind Dătătorul de viață care putea oferi viața veșnică (viața originală și neîmprumutată) păcătosului pocăit. Într-un sens indirect, secundar, fraza constituie o respingere a Trinității care afirmă în mod specific că viața lui Hristos a fost derivată. Afirmând că în Hristos era viața originală și neîmprumutată, trebuie înțeles faptul că Ellen White condamna în mod indirect Trinitatea. Se pare că ea a înțeles faptul că Trinitatea însemna o unitate numerică prin care Dumnezeu este privit ca un singur organism sau ființă, având trei părți componente.

Trinitatea tradițională

5. Crezul formulat la Niceea în anul 325 este universal acceptat și constituie fundamentul doctrinei Trinității, un adevăr recunoscut chiar și în comentariile biblice AZȘ. Orice învățătură despre Trinitate care nu recunoaște sau nu se conformează cu crezul, nu este privită ca învățătură tradițională acceptată, motiv pentru care nu este deloc recunoscută. Acesta este un lucru la care ar trebui să ne gândim, considerând faptul că acceptarea doctrinei Trinității a făcut ca biserica AZȘ să nu mai fie numită „sectă”, ci să fie acceptată de către creștinismul popular ca fiind o „bună biserică creștină”. Crezul niceano-constantinopol din anul 381 care a oferit o și mai mare recunoaștere Spiritului Sfânt, a reconfirmat crezul anterior ca având autoritate. Crezul atanasian, a cărui dată și sursă este nesigură, de asemenea a confirmat crezul nicean. Datorită faptului că termenul „trinitate” nu se găsește în Biblie (asemenea termenului „răpire” pentru „luare”, sau „mileniu” pentru „o mie de ani”) și că nu există nici un precedent istoric al vreunei alte versiuni a sa, nu poate exista nici un fundament rațional pentru insistența de a folosi acest termen care nu se conformează crezului.

Cu alte cuvinte, termenul „trinitate” înseamnă numai un singur lucru, și anume, conform definiției sale atunci când a fost conceput în conciliile bisericii Catolice. Din punct de vedere al eticii, sincerității și bunului simț, acest termen ar trebui evitat. Ellen White, care a fost un inspirat exemplu de sinceritate, aparent a gândit că prudența în alegerea terminologiilor pe care le-a folosit, ca și claritatea în doctrină trebuie să primeze în fața a ceea ce este mai convenabil, evident motiv pentru care nu a folosit niciodată termenul „Trinitate”. Pe de altă parte, se pare că astăzi, ceea ce este convenabil este prioritar în fața a orice altceva în biserica de astăzi, chiar și în fața rușinii și a transparenței.

6. Crezul de la Nicea, autoritatea pentru doctrina Trinității, afirmă că singurul Dumnezeu al Bibliei a fost Tatăl din care Fiul a fost născut. Din această cauză, crezul contrazice cele 27 de puncte fundamentale ale crezului adventist care afirmă că singurul Dumnezeu al Scripturii este Tatăl, Fiul și Spiritul Sfânt.

7. A afirma că învățătura care spune că Hristos a fost născut din Tatăl este aceeași cu conceptul arian al Fiului creat, constituie o minciună sfruntată. În realitate, arianismul a fost singura învățătură care a negat că Fiul lui Dumnezeu a provenit din Tatăl în vreun sens. Arianismul afirma că Fiul a venit la existență din nimic („ex nihilo”). Crezul de la Nicea, care s-a adresat ereziei ariene, a contracarat-o, afirmând că Fiul a fost născut din substanța Tatălui („ousia”). Orice creștin care nega faptul că Hristos a fost „născut”, că a provenit din ființa Tatălui, era privit ca arian, păgân sau politeist. Oricine neagă că Hristos a fost născut, este cu adevărat arian.

8. Este evident faptul că cei din Orient (inclusiv arienii), asemenea locuitorilor din vestul de astăzi, au înțeles foarte clar că termenul „născut” are o conotație de a fi adus la o existență conștientă, chiar și în aplicația făcută lui Hristos dinainte de întrupare. Mai exact, cu excepția arienilor, toți știau ce însemna a fi născut sau a proveni din ceva care exista deja. De aceea, ei nu erau în confuzie în ceea ce privește născocirile teologice (spre deosebire de mulți creștini de astăzi), că termenul „născut” era antropomorf, numai un termen convenit și nu unul literal, conceput pentru ca ființele umane să creadă ceva ce nu ar fi putut înțelege altfel.

9. Acuzația că pionierii adventiști au fost arieni este falsă și ar trebui să înceteze imediat. Pionierii adventiști au crezut că Hristos a fost născut din Tatăl ca o entitate separată. De aceea este imposibil ca ei să fi fost

arieni, așa cum sunt deseori interpretați. Pe de altă parte, este evident faptul că ei nu au crezut că Hristos a fost derivat din Tatăl printr-o generare continuă, motiv pentru care au respins Trinitatea.

Cunoscuți după roade

10. Adevărata faimă a Trinității trebuie să fie cu siguranță ticăloșia sa, de vreme ce în mod clar a ieșit în evidență mai mult pentru răul pe care l-a făcut, decât pentru orice bine pe care imaginar l-ar fi putut face. De la introducerea ei, la începutul celui de-al treilea secol, amprenta Trinității a fost controversa, erezia, apostazia, amăgirea și cruciadele. Atunci când a fost propusă prima dată, a introdus conceptul subordonării prin care s-a afirmat că Fiul lui Dumnezeu este inferior Tatălui.

11. Atunci când a fost ratificată de conciliul de la Nicea, a fost introdusă în crez prin fraudă, iar majoritatea a fost forțată prin înșelăciune să o accepte. În același mod, câțva timp mai târziu a fost capabilă să atragă pe cei care au făcut pact cu ea împotriva nesăbuiților arieni.

12. I-a avut drept capi pe doi împărați recent convertiți care i-au obligat pe dizidenți s-o accepte sub amenințarea cu exilul, moartea și condamnarea. A fost o doctrină impusă de stat în unire cu pretenșii oameni ai bisericii. Impunerea ei la Nicea a dat naștere Papalității. Acesta este motivul pentru care Papalitatea derivă din Trinitate, fiind o singură substanță inseparabilă.

13. Evidențierea ei în perioada Pergam a fost sinonimă cu apostazia din acea perioadă. Trinitatea a constituit punctul central al controverselor și, când lucrurile s-au liniștit, trinitarienii au constituit biserica Romană Papală care a triumfat, în timp ce opoziții Trinității s-au retras în pustiu. De aceea, Trinitatea este direct responsabilă pentru cea mai mare apostazie din era creștină, care a marcat căderea din perioada Smirna, perioadă a prosperității spirituale care i-a precedat.

14. Trinitatea, care a inițiat marea apostazie, a constituit de asemenea factorul direct responsabil pentru începerea dominației Papale din anul 538. Acest lucru a fost realizat atunci când a învins și ultimul bastion al rezistenței împotriva doctrinei în forma celor trei așa-zise împărății barbare. Acești „barbari” erau convertiți, creștini care păzeau Sabatul, care au respins Trinitatea și care totuși nu erau arieni. Biserica antihristică papală nu ar fi ajuns niciodată la supremație fără Trinitate. 1260 de ani de supremație papală, de la erezie până la inchiziție, toate acestea au existat datorită Trinității. De aceea, supremația papală corespunde triumfului Trinității.

O simplă coincidență?

15. Restaurarea supremației papale prin multele concordate ale tratatului de la Lateran din 1929, a fost de fapt o restaurare a Trinității care este sinonim cu apostazia. În anul următor, 1930, biserica Adventistă a ratificat pentru prima dată Trinitatea. Faptul că acceptarea Trinității de către adventiști și vindecarea răni de moarte a papalității sunt atât de apropiate în timp, nu este o simplă coincidență, ci mai degrabă o consecință naturală a efectului pe care l-a avut alunecarea în starea laodiceană a unei biserici. Reversul este de asemenea adevărat. Vindecarea Trinității papale la finalul secolului al XVIII-lea a fost urmată de ridicarea mării mișcări anti-trinitariene adventiste în prima jumătate a secolului al XIX-lea.

Dilema adventistă

Concluzia la care ne conduce ultimul punct este evidentă: numai în măsura în care Trinitatea papală (singura Trinitate) va primi o rană de moarte în teologia adventistă, poporul advent al lui Dumnezeu va redeveni purtătorul adevărului nealterat. Mai direct, adventiștii de ziua a șaptea trebuie să-și redescopere moștenirea ca biserică a rămășiței, printre alte lucruri, responsabilă cu prezentarea adevărilor curate ale Evangheliei mântuirii. Astfel, ei trebuie să fie conștienți de faptul că sfințirea, o condiție necesară pentru revenirea lui Hristos, trebuie să existe atât în adevărul doctrinal, cât și în experiența creștină. Ioan 17:17. Aceasta nu poate fi atinsă atât cât se subscrie ereziei. Apocalipsa 14:5. Trinitatea reprezintă mama tuturor ereziilor motiv pentru care ar trebui respinsă prima. Nici o doctrină față de care cineva este atât de ignorant și de incapabil de a o înțelege și afirma nu ar putea vreodată reprezenta doctrina centrală a creștinismului, așa cum pretinde Trinitatea. Mai mult, nici o doctrină atât de înrădăcinată în controversă și înșelăciune nu ar putea constitui adevărul despre Dumnezeu.

Orice încercare de a apăra această doctrină este zadarnică, mai ales dacă fundamentul acestei încercări stă într-

o presupusă existență derivată a lui Hristos. Biserica noastră de astăzi s-a prins pe sine într-o încurcătură de proporții masive și jenante prin faptul că a acceptat Trinitatea, iar fundamentul motivului pentru aceasta este alegerea de a participa în vechea controversă a diavolului că Hristos nu este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu. Nicăieri nu este mai evident decât în distorsionarea și negarea repetată a adevăratului înțeles al termenului „născut” (monogenes) prin a-l traduce prin „creat” sau „derivat”. Ca rezultat, biserica AZȘ s-a așezat între ciocan și nicovală trebuind să existe cu afirmarea constantă a lui Ellen White că Hristos este cu adevărat Fiul născut al lui Dumnezeu dinainte de creație, în timp ce ea a afirmat clar că El nu este nici creat și nici derivat.

Dilema este multiplă pentru că, dacă cineva pretinde a fi un adevărat trinitarian, atunci trebuie să accepte viața lui Hristos ca fiind o existență derivată. Pe de altă parte, dacă cineva respinge conceptul de viață derivată, trebuie de asemenea să respingă și trinitatea. Nu poți afirma una fără cealaltă, pentru că sunt unul și același lucru. Dacă cineva insistă a fi numit trinitarian în timp ce respinge ideea de Hristos având o existență derivată, atunci această persoană trebuie să fie sinceră și să recunoască faptul că nu este de acord cu Trinitatea tradițională de la Nicea și să fie pregătit a se retrage în rândurile sectelor.

Dar ce fascinație are termenul Trinitate asupra minților adventiștilor de astăzi, în ciuda atâtor dezavantaje? De ce persoane ca J. N. Andrews care putea reda tot Noul Testament din memorie, și alți părinți iluștri ai credinței noastre au respins conceptul și au evitat termenul „trinitate” ca pe o plagă? Datorită faptului că nu au avut atât de mare lumină ca noi, cei de astăzi? Adevărul este că un studiu imparțial va descoperi faptul că ei erau mult mai avansați în cunoașterea doctrinei Trinității decât adventiștii de astăzi.

Probabil că Trinitatea ar putea fi acceptată ca adevăr legitim, dar numai dacă adevărul ar depinde de ignoranță; numai dacă Roma, antihristul bisericii, a adus o binecuvântare asupra lumii prin formularea Trinității; numai dacă Constantin ar putea fi îmbrățișat ca patronul „binecuvântatei” Trinități în timp ce a instituit legea duminicală; numai dacă Hristos nu este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, ci o proiecție derivată a Tatălui și numai dacă toate aceste lucruri cer mai puțină credință și mai multă încredere decât faptul că Hristos poate fi cu adevărat născut din Tatăl, existând în același timp din toată veșnicia.

Nu există decât o singură cale prin care biserica AZȘ poate îndepărta provocarea iminentă a Romei pe baza comună pe care o avem împreună și care nu este decât produsul ei și care va atrage după sine o situație jenantă fără precedent și ruptură în rândurile adventismului, și anume, prin a se mișca repede și a înlătura nenorocirea acestei doctrine din mijlocul nostru.

Lloyd Martin, Aprilie 2002

Redăm mai jos un fragment din cartea „Criza omega în adventism” de Allen Stump, fragment care aduce mai multă lumină asupra modului în care Fiul lui Dumnezeu a fost născut din Tatăl, și totuși a existat din toată veșnicia:

„Sora White a scris că Dumnezeu a trimis o ‚foarte prețioasă solie’ prin prezbiterii Jones și Waggoner. Care a fost modul de înțelegere de la 1888 asupra naturii lui Hristos și a relației Sale cu Tatăl? E. J. Waggoner a scris:

‚Cuvântul a fost ‚la început.’ Minte omului nu poate pătrunde veacurile care sunt cuprinse în această frază. *Nu-i este dat omului să știe când sau cum a fost născut Fiul lui Dumnezeu; dar noi știm că El era Cuvântul Divin, nu numai înainte de a veni pe acest pământ pentru a muri, dar și înainte de a fi creată lumea.* Chiar înainte de crucificare, El S-a rugat: ‚Și acum, o Tată, slăvește-Mă împreună cu Tine Înșuți cu slava pe care am avut-o împreună cu Tine înainte de a fi lumea.’ Ioan 17:5. Și cu mai mult de șapte sute de ani înainte de prima Sa venire, aceasta a fost prezisă de cuvântul inspirației: ‚Dar tu Betleem Efrata, cu toate că ești mic printre miile lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel care va fi conducător în Israel; ale Cărui origini au fost din vechime, din zilele veșniciei.’ Mica 5:2 *Știm că Hristos ‚a ieșit și a venit de la Dumnezeu’ (Ioan 8:42), dar aceasta a fost atât de departe în veacurile veșniciei, încât este dincolo de puterea de înțelegere a minții omenești.* („Hristos și Neprihănirea Sa,” pag. 9, 10)

Waggoner citează din Mica 5:2 și interpretează acest verset ca însemnând că originea lui Hristos ,a fost atât de departe în veacurile veșniciei, încât este dincolo de puterea de înțelegere a minții omenești.’ Cuvântul evreiesc tradus prin ,veșnicie’ sau ,veșniciei’ este עולם – ,owlam’ . ,Owlam’ este definit ca ,punct dispărut; în general, timp dincolo de puterea de percepție a minții (trecut sau viitor), cu alte cuvinte (practic) veșnicie.’ („Strong” nr. 5769) Acest cuvânt este folosit în locuri ca 1 Samuel 1:22 unde citim că Samuel trebuia să ,meargă înaintea Domnului, și să rămână acolo pentru totdeauna.’ Termenul ,pentru totdeauna’ vine din ,owlam’ iar adventiștii au remarcat că aceasta înseamnă atât timp cât va trăi. Un alt mod de a folosi termenul ,owlam’ este găsit în Iona 2:6, unde Iona descrie propria sa experiență în interiorul peștelui: ,Am coborât până la temeliile munților; zăvoarele pământului mă încuiau pe vecie (owlam); dar Tu mi-ai scos viața din groapă, Doamne Dumnezeul meu.’ Aceasta a fost numai pentru o perioadă de trei zile. ,Owlam’ este de asemenea tradus prin „veșnicie” în Proverbe 8:23, un text pe care sora White îl aplică la Hristos. Folosirea termenului ,owlam’ variază și nu trebuie să violeze greutatea dovezilor din alte versete.

Andreasen și timpul

Cu câțiva ani în urmă, după ce am citit ceea ce a scris Waggoner, am avut o mare nedumerire. Știam că sora White îi recomanda scrierile. Am citit de asemenea și afirmațiile soriei White referitoare la legătura de Fiul a lui Hristos, asemenea celor pe care le-am citat deja, dar încă nu înțelegeam cum se putea corela în mod desăvârșit cu afirmațiile soriei White referitoare la natura veșnică a lui Hristos. Apoi, într-o zi am citit lucrarea lui M. L. Andreasen ,Sabatul,’ și dintr-o dată a devenit limpede, așa cum ai aprinde dintr-o dată lumina. Andreasen a scris:

„Putem înțelege cum binecuvântează Dumnezeu ființele umane. Putem înțelege chiar cum El poate binecuvânta animalele și să le dea de lucru pentru a aduce la îndeplinire scopul lui Dumnezeu; dar cum poate binecuvânta Dumnezeu o zi, o diviziune a timpului, nici animată și nici inertă, nici vie și nici moartă, un lucru fără substanță, o concepție mai degrabă decât o realitate; timpul, care nu are definiție, cu toate că întreaga omenire este conștientă de existența și realitatea sa? Cum poate fi timpul binecuvântat pentru a fi o binecuvântare pentru om?”

Răspunsul este că timpul nu deține vreo virtute sau putere în sine pentru a fi o binecuvântare sau un ajutor pentru alții. Timpul este la fel de impersonal ca și spațiul, și la fel de neconceput. O diferență care există între cele două poate fi observată: spațiul se extinde în toate direcțiile, în timp ce timpul poate fi comparat cu o stradă cu sens unic, care permite traficul numai într-o singură direcție. Omul nu are nici o putere asupra timpului, pentru a-l accelera sau a-l încetini. Fie că dorește sau nu, merge înainte împreună cu el, și în ciuda tuturor protestelor, mâine este cu o zi mai bătrân decât azi. Nu poate schimba procesul, oricât de mult ar dori s-o facă. Timpul îi este superior, și se supune dispozițiilor acestuia.

Există cei care cred că Dumnezeu nu a creat timpul, ci că într-un oarecare mod, l-a găsit existând. Dar nu poate fi așa. Timpul și spațiul nu sunt entități care să existe prin sine, acționând separat de Dumnezeu și independent de El. Dacă aceasta ar fi adevărat, ar fi egali cu Dumnezeu, sau chiar superiorii Săi; căci ceea ce este contemporan cu Dumnezeu sau există înainte de Dumnezeu, trebuie să fie cel puțin egal cu El; și ceea ce nu este creat de Dumnezeu, este existent prin sine și este Dumnezeu. Creștinii cred că ,fără El nu a fost nimic făcut,’ iar timpul și spațiul sunt create de Dumnezeu la fel ca și celelalte lucruri pe care El le-a făcut. Ioan 1:3.

Cu toate că cele două concepții ale timpului și spațiului sunt dincolo de puterea de înțelegere a omului, fiecare este de ajutor pentru a-l înțelege pe celălalt. Modul în care înțelegem spațiul, spre exemplu, ne ajută să înțelegem mai bine timpul, și felul în care a fost creat de Dumnezeu să binecuvânteze timpul.’ („Sabatul,” pag. 54, 55)

Nu poate exista conceptul de veșnicie fără conceptul de timp. Așa cum a observat Andreasen, dacă toate lucrurile au fost create de Isus Hristos, atunci El a creat timpul. Vorbind asemenea lui Pavel, ,în felul oamenilor’ datorită lipsei de cuvinte mai bune, a existat o perioadă în istorie înainte de existența timpului sau veșniciei. Hristos, fiind Autorul timpului, trebuie să fie de asemenea și Autorul veșniciei. De aceea, Fiul lui Dumnezeu a fost născut înaintea timpului iar veșnicia a existat de când a fost Hristos care a adus-o la existență. Înțelegând astfel, putem vedea cum Isus ,era cu Dumnezeu din *toată veșnicia*’ și să fie totuși Fiul literal al lui Dumnezeu, născut înainte de Betleem.” Allen Stump – „Criza omega în Adventism” pag. 120 – 122.